

Sygn. akt I C 870/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Kolasiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 roku w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. B.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu nr 2 w G.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 5.000,00 zł (pięć tysięcy złotych i 0/100);

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powoda S. B. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego nr 2 w G. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych i 0/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu adw. A. K. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych i 0/100) plus stawkę podatku od towarów i usług w wysokości 41,40 zł (czterdzieści jeden złotych i 40/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu oraz kwotę 29,40 zł (dwadzieścia dziewięć złotych i 40/100) tytułem zwrotu wydatków;

V. kosztami sądowymi, od których uiszczenia zwolniony był powód, obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 870/14

UZASADNIENIE

S. B. wniósł pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu nr 2 w G. o zapłatę kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych w związku z warunkami odbywania kary pozbawienia wolności. W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że jego roszczenie dotyczy osadzenia w okresie od 10 maja do 26 czerwca oraz od 3 do 19 lipca 2013 roku w przeludnionej celi nr 1 na oddziale V, z brakiem odpowiedniej wentylacji i oświetlenia. Powód zarzucał również pozwanemu naruszenie jego prawa do intymności ze względu na usytuowanie umywalki. Ponadto, według powoda, był on pozbawiony zajęć świetlicowych oraz ciepłych posiłków. Zdaniem powoda, w związku z pobytem we wskazanym okresie w zakładzie karnym, nastąpiło pogorszenie jego stanu zdrowia oraz samopoczucia. W ten sposób naruszone zostały dobra osobiste powoda w postaci przede wszystkim godności, prawa do intymności i zdrowia (k. 2-4, 36-40, 96-101, 105-109).

Postanowieniem z 13 czerwca 2014 roku sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości oraz ustanowił dla niego adwokata z urzędu (k. 28).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Zakład Karny nr 2 w G. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma strona pozwana zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom powoda odnośnie do naruszenia jego dóbr osobistych. Pozwany przyznał, że w okresie wskazanym w pozwie powód przebywał w celi, w której powierzchnia na jednego osadzonego była mniejsza niż 3 m². Różnica była jednak nieznaczna i wynikała z dokonania nowych pomiarów nowocześniejszym sprzętem. Wobec powyższego, zachowanie pozwanego nie cechowała świadomość, zawinienie ani bezprawność. Po dokonaniu pomiaru, zakład karny podjął decyzję o niezwłocznym przekwaterowaniu części osadzonych. Ponadto, zdaniem strony pozwanej, wentylacja w zakładzie karnym jest sprawna, a zamontowane w oknach blindy zgodne z przepisami. Powód odmawiał objęcia go programem resocjalizacyjnym, nie był zainteresowany pracą ani nauką oraz nie uczestniczył w zajęciach organizowanych w ramach resocjalizacji. Nigdy też nie zgłaszał uwag co do warunków socjalno-bytowych (k. 63-64, 102-103).

Pismem procesowym z 17 sierpnia 2015 roku powód rozszerzył żądanie pozwu o zapłatę zadośćuczynienia o dodatkowe 5.000 zł (k. 166), które następnie zostało cofnięte wraz ze zrzeczeniem się roszczenia (nagranie rozprawy z 15.02.2016 roku – protokół skrócony na k. 185).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu zwykłym.

Sąd ustalił, co następuje:

W okresie od 10 maja do 26 czerwca oraz od 3 do 19 lipca 2013 roku S. B. odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym nr 2 w G., będąc osadzonym w celi nr 1 na oddziale V. W celi tej osadzonych było 5 więźniów. Wskutek dokonania w dniach 13-14 października 2013 roku przez przedstawicieli Krajowego Mechanizmu Prewencji nowych pomiarów z użyciem nowoczesnego dalmierza laserowego okazało się, że przedmiotowa cela ma powierzchnię 14,47 m² – 14,59 m², a więc mniejszą niż 3 m² na jednego osadzonego. Po wykonaniu pomiaru, zakład karny niezwłocznie podjął decyzję o przekwaterowaniu osadzonych tak, aby na każdego przypadała w celi powierzchnia co najmniej 3 m².

Dowody:

- szkic celi nr 1 (k. 12),
- raport przedstawicieli Krajowego Mechanizmu Prewencji z wizytacji w Zakładzie Karnym nr 2 w G. (k. 14-18, 43-53),
- notatka służbowa z 8.10.2014 r. inspektora działu kwatermistrzowskiego (k. 68-69),
- notatka służbowa z 1.10.2014 r. inspektora ds. organizacyjno-prawnych (k. 78-78v),
- wydruk z przeglądarki historii rozmieszczenia osadzonych (k. 79-81),
- karta orzeczeń osadzonego i przerw w wykonaniu kary (k. 86-91v),
- przesłuchanie powoda S. B. (nagranie posiedzenia z 26.06.2015 r. – w aktach I Cps 56/15),
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej S. P. (k. 157-158).

Kącik sanitarny w celi nr 1 był zabudowany i zamykany drzwiami. Poza tym kącikiem znajdowała się natomiast umywalka, w której więźniowie się myli.

Dowody:

- szkic celi nr 1 (k. 12),
- przesłuchanie powoda S. B. (nagranie posiedzenia z 26.06.2015 r. – w aktach I Cps 56/15),
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej S. P. (k. 157-158).

W celi nr 1 zamontowana była wentylacja grawitacyjna, której stan jest okresowo raz do roku kontrolowany. Kontrole te wykazywały, że wentylacja była sprawna, przewody kominowe drożne, a ciąg grawitacyjny odpowiadał wymogom Polskiej Normy. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, były one usuwane. Aby wentylacja była skuteczna, przyjmuje się, że w na jedną osobę powinny przypadać 4 m³ kubatury pomieszczenia. W niektórych celach w zakładzie karnym stwierdzano brak wentylacji, która wówczas musiała być regulowana za pomocą okien. Charakter budynków nie pozwala na wyprowadzenie przewodów wentylacyjnych z poszczególnych pomieszczeń, gdyż naruszona zostałaby konstrukcja budowli. W związku z tym w części pomieszczeń mieszkalnych zamontowano wentylację w ten sposób, że do istniejących przewodów podłączono kratki wentylacyjne w kąciach sanitarnych, a te połączone z częścią mieszkalną cel, wskutek czego powietrze przenika z pomieszczenia mniej zanieczyszczonego (mieszkalnego) do bardziej zanieczyszczonego (sanitarnego). W części pomieszczeń otwór wentylacyjny wyprowadzony jest na korytarz. W celi nr 1 na oddziale V wentylacja została zamontowana w ten sposób, że podłączono ją do pionu wentylacyjnego, biegnącego około 1,5 metra od celi.

Dowody:

- notatka służbowa z 8.10.2014 r. inspektora działu kwatermistrzowskiego (k. 68-69),
- protokoły z okresowej kontroli przewodów kominowych (k. 70-77 oraz k. 38-54 w aktach sprawy I C 369/13),
- szkic orientacyjny przewodów wentylacyjnych oraz opis wykonywanych robót (k. 142-146),
- zeznania świadka K. W. (k. 136-136v),
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej S. P. (k. 157-158).

Na oknach cel po zewnętrznej stronie zamontowane są mleczne przesłony z materiału PCV, tzw. blindy, które nie odcinają znacząco dopływu świeżego powietrza lub światła do wnętrza celi ani nie uniemożliwiają otwarcia okna. Ich stosowanie ma na celu uniemożliwienie nawiązywania niedozwolonych kontaktów między więźniami lub osobami pozostającymi na wolności. W celach znajduje się ponadto sztuczne oświetlenie.

Dowody:

- notatka służbowa z 8.10.2014 r. inspektora działu kwatermistrzowskiego (k. 68-69),
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej S. P. (k. 157-158).

W czasie pobytu w celi nr 1 na oddziale V Zakładu Karnego nr 2 w G. stan zdrowia S. B. nie uległ pogorszeniu. W czasie odbywania kary dokonywał on aktów samoagresji. S. B. nie zgłaszał żadnych uwag ani skarg co do warunków socjalno-bytowych.

Dowody:

- notatka służbowa z 8.10.2014 r. inspektora działu kwatermistrzowskiego (k. 68-69),
- informacje wychowawcy dotyczące S. B. (k. 82-85v),
- informacja z 20.10.2011 r. kierownika zakładu opieki zdrowotnej (k. 92),

- wydruk z przeglądarki dokonanych samoagresji (k. 93-95),
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej S. P. (k. 157-158).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty wymienione w poprzedniej części uzasadnienia oraz na podstawie zeznań świadka K. W. oraz przesłuchania w charakterze strony pozwanej S. P. i częściowo przesłuchania powoda S. B..

Sąd dał wiarę dokumentom przedłożonym przez stronę pozwaną oraz zeznaniom świadka K. W. i przesłuchaniu w charakterze strony pozwanej S. P., albowiem dowody były ze sobą spójne, wzajemnie się uzupełniały, tworząc logiczną całość. W szczególności, zdaniem sądu, nie było podstaw, ażeby odmówić wiarygodności zeznaniom świadka K. W. i sporządzanym przez niego protokołom kontroli przewodów kominowych, albowiem świadek obiektywnie przedstawiał stan urządzeń wentylacyjnych w zakładzie karnym i sposób ich działania, wskazując również na jego niedoskonałości, wynikające na ogół z charakteru budynków.

Sąd dał również wiarę dokumentom przedłożonym przez stronę powodową w postaci raportu przedstawicieli Krajowego Mechanizmu Prewencji z wizytacji w Zakładzie Karnym nr 2 w G. oraz szkicu celi nr 1, gdyż dotyczyły one okoliczności, które można było uznać za bezsporne.

Sąd uznał za wiarygodne przesłuchanie powoda S. B. w części dotyczącej wystąpienia zjawiska przeludnienia w celi, w której przybywał, oraz usytuowania umywalki poza kącikiem sanitarnym. Okolicznościom tym pozwany nie zaprzeczał. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom powoda co do opisu stanu wentylacji w celi, dopływu świeżego powietrza i światła oraz pogorszenia w wyniku powyższego jego stanu zdrowia. W tej części przesłuchanie powoda nie znalazło potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, czy wręcz – co dotyczyło stanu wentylacji – było z nim sprzeczne. Pogorszenie stanu zdrowia i jego ewentualny związek z warunkami panującymi w celi nie zostały poparte w zasadzie żadnym innym dowodem. Powód nie wykazał też w żaden sposób, ażeby w trakcie pobytu w celi nr 1 na oddziale V składał jakiegokolwiek skargi czy zastrzeżenia odnośnie do warunków socjalno-bytowych, co również przemawiało za odmową przyznania jego zeznaniom waloru prawdziwości.

Zeznania świadków D. K. (nagranie na płycie na k. 192), J. J. (nagranie na płycie na k. 232), W. S. (nagranie na płycie na k. 33 w aktach III Cps 385/15) i M. M. (nagranie na płycie na k. 52 w aktach III Cps 385/15), tj. przedstawicieli Krajowego Mechanizmu Prewencji, którzy przeprowadzali wizytację w Zakładzie Karnym nr 2 w G., nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych, albowiem świadkowie ci nie pamiętali praktycznie żadnych szczegółów odnośnie do przeprowadzonej wizytacji. Wniosek o przesłuchanie świadka A. I. został natomiast cofnięty (k. 186).

Cofnięty został również wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczność ustalenia powierzchni celi, której dotyczy żądanie pozwu (k. 122). Ponadto, zdaniem sądu, opinia ta byłaby zbyteczna i sprzeciwiała się ekonomicznie procesowej, albowiem bezsporny między stronami był fakt przebywania powoda w celi o metrażu mniejszym niż 3 m² na osobę, a różnica w wielkości celi podawana przez strony wynosiła zaledwie 12 cm².

Nie miały ostatecznie istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy dokumenty z akt sprawy o sygn. I C 376/11, z których sąd przeprowadził dowód (nagranie rozprawy z 15.02.2016 roku – protokół skrócony na k. 185), albowiem dotyczyły one innego okresu odbywania kary pozbawienia wolności przez powoda, niż ten, który był przedmiotem niniejszego procesu.

Podobnie, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy dokumenty dołączone do pisma pozwanego z 21 października 2015 roku (k. 177-179), albowiem odnosiły się one do twierdzeń powoda, co do których następnie powództwo zostało cofnięte.

W ocenie sądu, za wyjątkiem protokołów z okresowej kontroli przewodów kominowych, nieprzydatne dla ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie były pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy o sygn. I C 369/13, przede wszystkim w postaci protokołów przesłuchań świadków i stron. Zauważyć należy, że dotyczyły one stanu wentylacji w innych celach niż cela nr 1 na oddziale V, a inni więźniowie przesłuchiwani w toku tamtego postępowania nie byli osadzeni razem z powodem w okresie od maja do lipca 2013 roku.

Z identycznych względów w przeważającej części nie miały mocy dowodowej zeznania świadka G. G. (nagranie posiedzenia z 26.06.2015 r. – w aktach I Cps 56/15). Sąd nie dał natomiast wiary temu świadkowi odnośnie do jego twierdzeń, że od 2009 roku pawilon B w Zakładzie Karnym nr 2 w G. w ogóle był odcięty od wentylacji, albowiem pozostawały one w oczywistej sprzeczności z protokołami z okresowej kontroli przewodów kominowych oraz zeznaniami świadka K. W. i przesłuchanego w charakterze strony pozwanej S. P..

Wreszcie sąd nie opierał swych ustaleń na załączonych do pozwu pisemnych oświadczeniach innych osadzonych (k. 7-10). Oparcie się na tych oświadczeniach naruszałoby zasadę bezpośredniego przeprowadzania postępowania dowodowego przez sąd. Relacje tychże osób mogłyby stanowić podlegający właściwej ocenie materiał dowodowy jedynie w sytuacji, gdyby zostały one przesłuchane w charakterze świadków, o co jednak strona powodowa nie wniosowała.

Zgodnie z art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej stanowi przepis art. 417 § 1 k.c. Przesłanką ponoszenia odpowiedzialności przez Skarb Państwa jest bezprawność rozumiana jako niezgodność zachowania związanego z wykonywaniem władzy publicznej z przepisami prawa. Wykonywanie kary pozbawienia wolności stanowi bez wątpienia przejaw pełnienia przez państwo władzy publicznej, a regulacja dotycząca odbywania kary pozbawienia wolności znajduje się przede wszystkim w przepisach kodeksu karnego wykonawczego.

W ocenie sądu, przebywanie powoda w celi, w której powierzchnia mieszkalna była mniejsza niż 3 m² na jedną osobę, stanowiło naruszenie przepisu art. 110 § 2 zdanie pierwsze k.k.w. Wobec powyższego, zachowanie pozwanego zakładu karnego w tym zakresie uznać należało za bezprawne, tym bardziej, że w stosunku do powoda nie wydano decyzji w trybie art. 110 § 2a – 2i k.k.w. o czasowym umieszczeniu go w celi o mniejszym metrażu. Według sądu, opisywane zachowanie pozwanego naruszało również dobro osobiste powoda w postaci godności osobistej, gdyż kary, środki karne itp. powinny być wykonywane się w sposób humanitarny, z poszanowaniem godności ludzkiej skazanego (art. 4 § 1 k.k.w.). Za ugruntowany w orzecznictwie uznać można pogląd, że powierzchnia 3 m² przypadająca na jednego skazanego stanowi pewne minimum niezbędne dla zapewnienia osadzonemu godności osobistej, a umieszczenie osoby pozbawionej wolności w mniejszej celi stanowi wystarczającą przesłankę stwierdzenia naruszenia jej dobra osobistego.

Tym niemniej, z treści przepisu art. 448 k.c. wynika, że nawet w przypadku stwierdzenia naruszenia dobra osobistego, przyznanie zadośćuczynienia poszkodowanemu nie jest obligatoryjne, o czym świadczy użycie słów „sąd może przyznać (...) odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia”. Na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego sąd stwierdził, że w niniejszym przypadku zachowanie pozwanego nie było nacechowane ani złą wolą, ani świadomością naruszenia dobra osobistego powoda. Wszak o mniejszej od wymaganej powierzchni celi zakład karny dowiedział się dopiero po dokonaniu nowych pomiarów z użyciem nowocześniejszego sprzętu. Podkreślić w tym miejscu należy, że cela nr 1 na oddziale V tylko w minimalnym zakresie nie spełniała wymogów co do powierzchni (według powoda było to 14,47 m², a według pozwanego 14,59 m², przy wymaganych 15,00 m²). Nie można też abstrahować od zachowania zakładu karnego po stwierdzeniu powyższego naruszenia, który niezwłocznie podjął niezbędne działania w celu przywrócenia stanu zgodnego z przepisami, poprzez przekwaterowania osadzonych. W ocenie sądu, nieznaczny stopień naruszenia dobra osobistego powoda (niedobór powierzchni celi na jednego

osadzonego wynosił co najwyżej kilkanaście cm², a powód przebywał w niej przez niedługi czas, tj. około dwa miesiące), nieświadome działanie sprawcy i niezwłoczne przywrócenie przez niego stanu zgodnego z prawem przemawiały za przyjęciem, że poszkodowanemu nie należała się z tego tytułu jakakolwiek suma pieniężna tytułem zadośćuczynienia.

Ponadto, zdaniem sądu, powód nie wykazał wystarczająco, ażeby jego dobra osobiste zostały naruszone przez niezapewnienie odpowiedniej wentylacji celi nr 1 na oddziale V. Oczywistym powinno być, że przebywanie pięciu osób w zamkniętym pomieszczeniu o powierzchni niecałych 15 m² nie było komfortowe, szczególnie w miesiącach letnich. Jednakże, trudno zarzucić w tym przypadku pozwanemu bezprawność zachowania, skoro przewody kominowe i urządzenia wentylacyjne były sprawne i zapewniały niezbędną cyrkulację powietrza w celi, o czym przekonywały protokoły kontrolne oraz zeznania świadka K. W.. W razie potrzeby, obieg powietrza mógł być poprawiany poprzez otwieranie okien.

Jeżeli chodzi o zamontowane na oknach tzw. blind, to stwierdzić należy, że ich stosowanie przewidziane zostało w § 77 pkt 1 lit. g) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 31 października 2003 roku w sprawie sposobu ochrony jednostek organizacyjnych Służby Więziennej (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 548) i ma na celu zapewnienie odpowiedniego zabezpieczenia techniczno-ochronnego. W konsekwencji, również i w tym przypadku nie można zarzucić pozwanemu bezprawności zachowania. Strona powodowa nie wykazała przy tym wystarczająco, żeby blindy zostały zainstalowane w sposób wadliwy, przez co w większym stopniu ograniczałyby dostęp do celi świeżego powietrza czy światła dziennego. Co do zarzucanego przez powoda niedostatecznego oświetlenia celi dodać można, że pomieszczenie to wyposażone było w sztuczne oświetlenie, zapewniające możliwość czytania i w ogóle normalnego funkcjonowania w celi osób tam przebywających.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu powoda dotyczącego nieposzanowania prawa do intymności, stwierdzić należy, że zakład karny zapewnił osadzonym wystarczające warunki jej zachowania. Wszak kącik sanitarny (ubikacja) była zabudowana i zamykana drzwiami od części mieszkalnej celi, co potwierdzał nie tylko raport przedstawicieli Krajowego Mechanizmu Prewencji (str. 5-6), ale także szkic sporządzony przez powoda (k. 12). Osadzeni swoje potrzeby fizjologiczne załatwiali więc na osobności, bez możliwości ich podglądania przez kogokolwiek, co zapewniało nieskrępowane użytkowanie z urządzeń sanitarnych (§ 28 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 25 sierpnia 2003 roku w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności /Dz. U. nr 152, poz. 1493/). Faktem było, że w części mieszkalnej celi znajdowała się umywalka, tym niemniej nie była ona przeznaczona do mycia przez więźniów całego ciała, w tym części intymnych. Zakład karny nie może więc odpowiadać z tytułu naruszenia prawa do intymności, jeżeli któryś z osadzonych decydował się na mycie ciała w tejże umywalce, tym bardziej, że zapewniał wymaganą przepisami jedną ciepłą kąpiel (§ 30 ust. 3 powołanego wyżej rozporządzenia).

Ponadto, powód podniósł, że poprzez pobyt w celi nr 1 na oddziale V naruszone zostało jego dobro osobiste w postaci prawa do zdrowia. Jednakże, według sądu, powód nie sprecyzował, na czym miałyby polegać pogorszenie jego stanu zdrowia (poza „odrywającą się flegmą” i bolącymi oczami), a jeżeli nawet miał takie objawy, to w żaden sposób nie wykazał związku przyczynowego między ich pojawieniem się a około dwumiesięcznym pobytem w celi nr 1 na oddziale V.

Podobne uwagi odnieść trzeba do zarzucenia pozwanemu pozbawienia powoda zajęć świetlicowych i braku ciepłych posiłków, które uznać należało za całkowicie gołosłowne. W toku całego procesu strona powoda nie wskazała, jakich zajęć i w jakim zakresie powód został pozbawiony, jak również w żaden sposób nie dowiódł, ażeby nie zapewniano mu ciepłych posiłków.

Mając powyższe na uwadze, nie znajdując przesłanek do przypisania odpowiedzialności pozwanemu za naruszenie dóbr osobistych powoda, na podstawie art. 417 § 1 k.c. i art. 448 k.c. rozumianych a contrario, sąd oddalił powództwo jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

Wobec cofnięcia przez powoda powództwa w rozszerzonej części oraz oświadczenia o zrzeczeniu się roszczenia, postępowanie co do kwoty 5.000 zł należało umorzyć na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie III. wyroku orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Pozwany wygrał niniejszą sprawę w całości, w związku z czym należał mu się od powoda zwrot całości poniesionych kosztów w postaci wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym (§ 10 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm./). Sąd nie znalazł podstaw do nieobciążania powoda kosztami procesu w myśl art. 102 k.p.c. Zdaniem sądu, składanie pozwów przez osoby pozbawione wolności jest zjawiskiem na tyle częstym, że powinny one zdawać sobie sprawę z finansowych konsekwencji przegrywania spraw sądowych.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu oraz o zwrocie wydatków w punkcie IV. sentencji orzeczono na podstawie § 2 ust. 3 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 25 oraz § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

O kosztach sądowych w punkcie V. wyroku orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.).